

nævnte § 2 i Loven af 23de Januar 1862 omtaler jo nemlig det Tilfælde, at Borgermesteren finder, at en tagen Beslutning overskrider den Communalbestyrelsen tilkomme Myn- dighed eller i anden Henseende er stridende mod Lovgivningen, eller at den gaaer ud paa at træffe en for Communen fordærvelig For- anstaltning eller paa at nægte Opsydselsen af en Communen paahvilende Pligt, og der siges da, at i saadanne Tilfælde kan Borgermesteren midlertidigt sætte Beslutningen ud af Kraft, hvorefter han snarest mulig gjør Indberetning herom til vedkommende Minister. Denne Be- stemmelse i Loven af 1862 § 2 omtaler altsaa flere Tilfælde, hvor Henviisningen i Lovudf- stets § 5 sidste Stykke slet ikke passer, og selv i det Tilfælde, hvor den kunde komme til at passe, nemlig hvor Communen maatte have nægtet at afholde en Udgift, som efter Loven siges at paahvile Communen, er der dog ikke i denne § 2 directe talt om, at denne Udgift kunde blive at afholde, naaget der ikke forelaa nogen Beslutning af Communalbestyrelsen, ligesom man har meent, at det sidste Stykke i Lovudkastets § 5 derfor i ethvert Tilfælde maatte noget omredigeres, saaledes er det frem- deles forekommet Udvalget, at der efter den hele Affattelse, man har foreslaaet givet Loven, ikke var nogen Trang eller nogen Nødvendig- hed for den Udtalelse, som findes der, idet Indholdet af denne Bestemmelse maa siges at fremgaae af andre Bestemmelser i Lovudkastet, tilbeels af efterfølgende Bestemmelser, men navnlig ogsaa af hvad der indeholdes i det, som man har foreslaaet at sætte istedetfor dette Stykke. Udvalget har nemlig meent, at der var Anledning til i Forbindelse med Reglen om, hvorledes der skal forholdes med Affattelsen af Overslaget over Kjøbstadens Indtægter og Ud- gifter, at berøre det Spørgsmaal, hvorledes der skulde være at forholde, forsaavidt der maatte blive Spørgsmaal om en Udgift, som gaaer udenfor Overslaget, eller ikke kan afholdes af den paa vedkommende Conto paa Overslaget anførte Sum. Den Regel, man har foreslaaet for dette Tilfælbes Skyl, er, som det vil være bemærket af ærede Medlemmer, væsentlig dannet efter den Regel, som er foreslaaet i det andet Communallovforslag, som er indbragt af

Indenrigsministeren, og da der ikke er stillet noget Endringsforslag i den Henseende, an- tager jeg, at dette Udvalgets Forslag ikke vil møde nogen Modstand. — Af saameget desto større Betydning er det næste Forslag, som Ud- valget har stillet paa Afstemningslisten under Nr. 146, og som gaaer ud paa Indsættelsen af 6 nye Paragrapher mellem Regjeringsudkastets §§ 5 og 6.

Jeg maatte maaskee først tillade mig med nogle Ord at forsvare Fremsettelsen af dette Forslag i sin Almindelighed. Det er fore- kommet Udvalget, at naar der skulde gives en Lov om Kjøbstædernes communale Bestyrelse, var det i og for sig ganske nødvendigt, at der i denne Lov maatte findes Bestemmelser om et saa vigtigt Punkt som det hele Skatte- og Vigningsvæsen; naar man skulde fyldestgjøre denne Opgave, som man har troet at maatte stille sig selv, i Overensstemmelse med de Udtalelser, der faldt ved Sagens første Behandling, maatte det ogsaa erkjendes, at der var Anledning til i dette Lovforslag at optage fra den ældre An- ordning af 1837 de herhen hørende Bestem- melser om det hele Skatte-, Vignings- og Regnskabsvæsen. Det er imidlertid ikke blot Sagen i sin Almindelighed, Forholdets egen Bestaffenhed, som syntes Udvalget at tale afgjørende for at indsætte disse Bestemmelser i Loven; der er ogsaa andre Omstændigheder, som særligt tale derfor. For det Første har det viist sig, ved at gjenneogaae de nævnte paa- gjældende Bestemmelser i Anordningen af 1837, at der i dem fandtes enkelte Ting, som maatte siges ikke vel at være forenelige med Grund- tanken i den hele Ordning af Kjøbstædernes com- munale Bestyrelse, saaledes som den foreslaaes at skulle være for Fremtiden, og at der des- uden vel kunde være Spørgsmaal om at af- hjælpe en eller anden Mangel eller Uthdelighed, som maatte erkjendes at være tilstede i de nævnte gjældende Bestemmelser i Anordningen af 1837. Jeg skal i den Henseende henvise til, at man ved at gjenneulæse de paagjældende Paragrapher i Forordningen af 1837 vil finde, at der i dem er blevet tilbage forskjellige Lev- ninger af den ældre Ordning, hvorefter Com- munalbestyrelserne vare stillede i et Underord- nelsesforhold til Amtmanden, Noget, som ikke